

Anna Ruhe

Tajomná lekáreň

Záhada čierneho kvetu

FRAGMENT

Tajomná lekárň Záhada čierneho kvetu

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Anna Ruhe

Tajomná lekárň - Záhada čierneho kvetu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Anna Ruhe: *Die Duftapotheke – Das Rätsel der schwarzen Blume*

Illustrated by Claudia Carls

© 2018 by Arena Verlag GmbH, 97074 Würzburg, Germany

Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr. 1, D – 69469 Weinheim

Translation © Silvia Ivanidesová, 2022

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2022

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-2692-4

ISBN e-knihy 978-80-566-2705-1 (1. zverejnenie, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-2706-8 (1. zverejnenie, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-2704-4 (1. zverejnenie, 2022) (ePDF)

Anna Ruhe

Tajomná lekárň

Láhada čierneho kvetu

Ilustrácie Claudia Carls

FRAGMENT

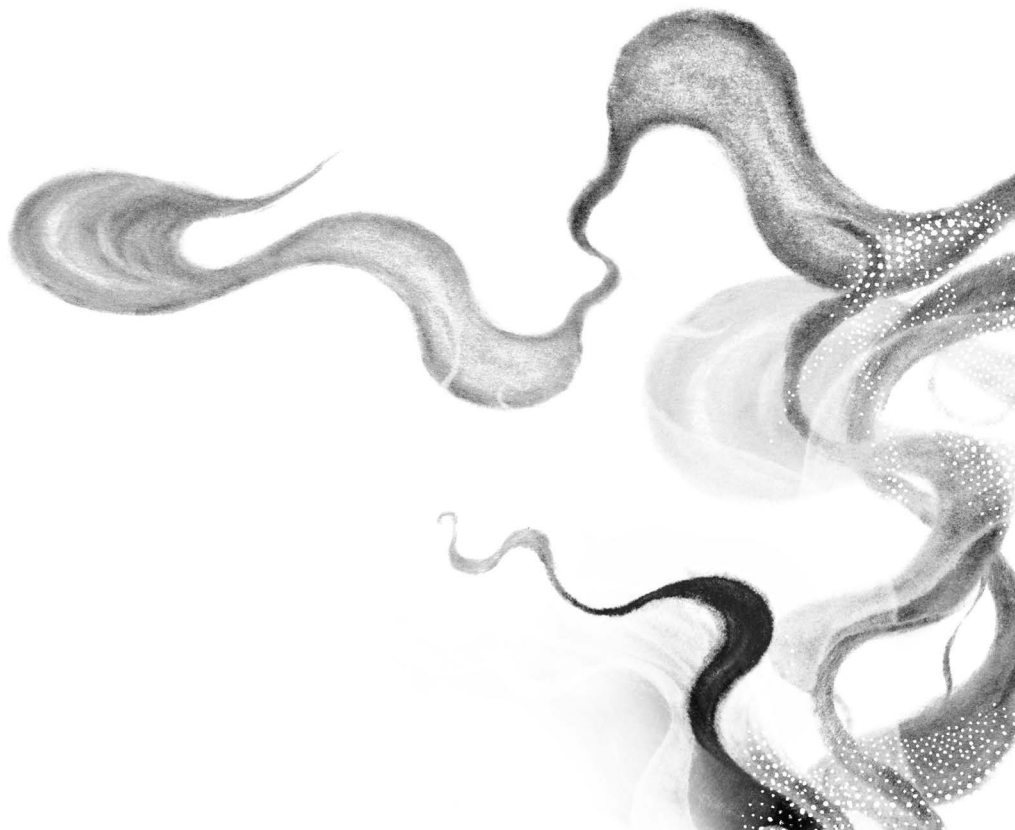
Pre Luka & Mila

Anna Ruhe sa narodila v Berlíne. Po pobyte v Anglicku študovala komunikačný dizajn a ilustráciu a niekoľko rokov pracovala ako grafická dizajnérka vo veľkých i malých grafických štúdiách. Napínavé príbehy sa v jej hlave rodili odjakživa, s písaním však začala po narodení svojich dvoch detí. Žije s rodinou v Berlíne.

Claudia Carls sa v detstve nevedela rozhodnúť, či chce byť spisovateľkou, alebo umelkyňou, až kým sa táto dilema napokon nevyriešila rozhodnutím ísť študovať knižnú ilustráciu. Vyštudovaná dizajnérka žije a pracuje v Hamburgu a tvorí obrázkové knižky, knihy pre deti a mládež, populárno-náučné publikácie a plagáty.

*„Vône nám dovoľujú cestovať
späť v čase. Niektoré voňajú
po pekných spomienkach,
iné páchnu po ťažkých časoch.“*

Hanne van Veldenová, lekárnica voňavej lekárne, 2018

Záznam v zápisníku
Daana de Bruijna,

Utrecht, 9. júna 1899

Pri každom našom nádychu a výdychu cítime aj nejakú vôňu. No ak som sa v živote niečo naučil, tak toto: vône vedia byť často prefikvané. Len čo niečo zacítíme, spomenieme si na okamih, keď sme sa s tou vôňou už raz stretli, a vyvolá v nás presne ten istý pocit ako vtedy. Tieto pocity sa nás zmocnia ešte skôr, ako náš mozog dokáže zareagovať na neviditeľnú vôňu. A presne preto majú nad nami neuveriteľnú moc. Omnoho väčšiu moc, ako si človek uvedomuje. Lebo nikto nevie, že vône v nás neprebúdzajú iba spomienky. V mnohých z nás prebudia aj výnimočné talenty, ktoré by vlastne ani nemali existovať. A hoci sú tieto talenty veľmi fascinujúce, robia mi čoraz viac starostí.

Čo ak existuje ešte viac ľudí, ako som ja?

Čo ak svoj dar zneužijú?

Čo ak ja sám podľahnem pokušeniu?

1

Do nosa mi stúpila známa vôňa, ktorá sem nepatrila. Páchlo to tu zatuchnuto. Zemitu. Zastala som vo dverách skleníka a ešte som držala v ruke mosadznú kľučku. Tá vôňa ma ovalila, akoby stál predou mnou múr, akoby ma chcela zadržat'. Dobre som ju poznala. Nielenže znamenala problémy a okamžite ma prebrala, ale pripomenula mi aj Willema Boera, nášho starého záhradníka, a to nebolo vôbec dobré.

Za mnou ktosi bežal po štrkovom chodníku. Otočila som sa a zbadala som Matsa, ako sa blíži ku mne.

„Hej, Luci, počkaj!“ zvolal a tri kroky predou mnou zastal. Venoval mi široký úsmev, príliš široký úsmev, a až neskoro som zbadala, že spoza chrbta vytiahol hnedo-oranžovú sklenenú fľaštičku. S tichým *plop* otvoril flakón a hned' nás zahalil oranžový oblak. Vo vzduchu sa ligotali iskry a oslepili ma. Zrazu sa okolo nás vznášala vôňa anízu a citrónu.

„Čo povieš na *Závan premeny z oddelenia Klamlivých vôní?*“ opýtal sa Mats so smiechom, zatiaľ čo ja som cítila na celkom tele mravčenie a šteklenie.

A nielen to: mala som pocit, akoby sa celé moje telo premenilo na plastelínovú guľu, ktorú niekto rukou spracovával. Ako keby som sa najprv prepadla do svojho vnútra, potom sa mi zdalo, akoby ma niekto za ruky a nohy natiahol do dĺžky. Moje ruky, nohy, dokonca tvár, všetko sa premenilo na huspeninu, až som videla iba hviezdičky. Napokon sa oranžové kúdoly vône okolo nás stratili.

Od údivu mi padla sánka, lebo predou mnou už nestál Mats. Namiesto neho si ma premeriaval jeho veľký brat Leon, vystrúhal smiešnu grimasu a potom sa pri pohľade na mňa išiel popukať od smiechu.

Vylakane som sa obrátila k skleneným tabuliam skleníka a skúmala som v nich svoj odraz. Pôsobila som akosi vyššie než zvyčajne. Nohy mi vytrčali z ťažkých

pracovných topánok a plantali sa mi okolo nich montérky, ktoré ku mne tiež nepatrili. Prešla som si prstami po hlave a objavila som to, čoho som sa obávala: zamastenú šiltovku na riedkych sivých vlnách. Zvyčajne však boli moje vlasy svetlohnedé a hladké, *hladké ako hodváb!* Aj moje ruky mi zrazu pripadali iné – akési obrovské. Boli to mužské ruky! *Staré mužské ruky!* Oblial ma horúci pot, lebo mi došlo, na koho ma Mats zmenil.

Vyzerala som ako *Willem!*

„Čo to má byť?“ Môj hlas znel príliš hlboko a rovnako mrzuto ako hlas starého záhradníka. Nahnevaná som si strhla z hlavy šiltovku a hodila ju do Matsa, ktorý sa nemohol prestať smiať a navyše vyzeral ako hlúpy Leon.

„No tak! Toto je tá najzábavnejšia vôňa zo všetkých. S Bennom sme ju včera našli vo voňavej lekárni.“ Mats zapchal zátkou oranžový flakón a vložil si ho späť do vrecka nohavíc. „Vďaka nemu sa človek premení na tú osobu, na ktorú práve myslí. Nie je to sranda?“ Mats sa uškrnul a mne odľahlo, keď som sa znova postupne menila na seba. „Nehľad' na mňa tak prísne!“

Prekrížila som si ruky. „Vôbec nehľadím prísne!“

„Ale áno!“ Mats sa ku mne priblížil a štuchol ma do ramena. „Nemohol som predsa vedieť, že práve myslíš na Willema. Bol by som sa stavil, že skôr myslíš na chlapca od susedov.“

Teraz som už úsmev nedokázala potlačiť. „Áno? A na ktorého z tých dvoch chlapcov od susedov presne?“

„No na toho, čo dobre vyzerá, samozrejme!“ Mats na mňa zažmurkal a prešiel okolo mňa.

„Takže na toho blondiaka?“ zavolala som za ním.

Mats nadvihol obočie a viditeľne rozhorčený si prehral tmavé vlnité vlasy. „Čo? To teraz hádam nemyslíš vážne, či áno? Leon že dobre vyzerá? To som ešte nikdy nepočul.“

Tajne som sa tešila zo svojej malej pomsty a tiež som ho buchla do ramena. „Tak sa konečne pohni! Dávno sme mali byť dole. Ostatní na nás už určite čakajú.“

No Mats sa hýbal iba pomaly. „Naozaj si myslíš, že Leon dobre vyzerá?“

Iba som prevrátila oči a kráčala ďalej do skleníka. Vtedy mi znova napadlo, prečo som myslela na Willema, a opäť som sa obrátila k Matsovi. „Ty to necítiš?“

Mats zhlboka vdýchol sparný vzduch plný kvetinovej vône, no potom iba pokrčil plecami. „Nie. Čo presne máš na mysli?“

Po tom, čo som za nami zavrela sklenené dvere, som sama ešte raz nasala vzduch. Zvláštne, už som to ani ja necítila. Ťažký zatuchnutý pach sa stratil alebo Matsov pochabý vtip so *Závanom premeny* všetko prehlušil. Alebo som si to iba namýšľala? V poslednom čase sa mi

o Willemovi a o tom, čo sa stalo v lete, snívalo tak často, že mi ho pravdepodobne všetko neustále pripomínalo. Určite to bolo iba tým!

„Zdalo sa mi, že som zacítila zatuchnutú zem,“ vysvetlila som mu. „Veď vieš. Preto som vyzerala ako Willem. Tesne predtým mi napadlo, či sa nevrátil.“

Matsovi okamžite zmizol z tváre úškrn. „To si nemyslím. Willem by sa len tak nevrátil. A aj keby, potom by sa určite neodvážil zísť dolu do voňavej lekárne. Po prvé, musí mu byť jasné, že Hanne pred ním všetko zabezpečila. Veď dokonca vymenila zámky. A po druhé, Willem predsa vie, že proti nemu môžeme použiť vône z lekárne.“

Namrzené som skrivila ústa. Či som si to namýšľala, alebo nie, ten pach mi robil starosti. Napokon, Willem pred pár týždňami rozpútal vôňami obrovský chaos, pri ktorom nielen moji rodičia, ale aj iní ľudia všetko zabudli, absolútne všetko. Ak som sa niečoho bála, tak toho strašidelného starého záhradníka, ktorého sme odtiaľto len nedávno horko-ťažko vyhnali.

Opatrne som kráčala vedľa Matsa pomedzi záhony a kvetináče a sústredila som sa na to, aby som nestúpila na žiadnu z voňavých pascí, ktoré tu Hanne nastražila proti Willemovi. Tie totiž cíhali na každom kroku.

Napriek tomu som sa nemala tak stresovať! V podstate mal totiž Mats pravdu, takže som svoje myšlienky na

Willema odsunula nabok a sústredila sa na náš dnešný program.

Rozbujnené rastliny okolo nás sa pripravovali na koniec leta. Všade ležali opadnuté kvety a začínali na zemi vädnúť. Zbožňovala som tento prastarý skleník so stovkami kvetov a bylín, vysokými záhonmi a okrasnými stromčekmi v hlinených kvetináčoch.

Skleník vyzeral zvláštne. Nielen preto, lebo bol taký starý, ale predovšetkým preto, lebo bol takmer rovnako veľký ako domy naokolo. Nachádzal sa priamo za vilou Eviou – naším známym a povestným domovom, ktorý v poslednom čase vydával jedno tajomstvo za druhým. Ešte nedávno som si nevedela predstaviť nič horšie ako naše sťahovanie sem. No po všetkom, čo sa udialo, som sa teraz na to pozerala úplne inak. Vila Evia nielenže obrátila celý môj život naruby, ale predstavovala aj to najväčšie šťastie, aké sa mi mohlo pritrafiť.

Predtým som sa neustále cítila trápne a iba nerada som sa rozprávala s cudzími ľuďmi, taká som bola plachá. No odkedy som namiešala svoju prvú magickú vôňu, ktorá zmenila všetko možné, uvedomila som si, že aj ja dokážem niečo v tomto svete zmeniť. Bol to úžasný nový pocit, ktorý som doteraz nepoznala.

Na tom nemohli nič zmeniť ani susedia, ktorí si asi rozprávali o vile Evii čudné historky, odkedy tu stojí. To

malo, samozrejme, svoj dôvod. Ibaže susedia ho nepoznali.

Namiesto toho sa o vile šírili strašidelné chýry od starých čarodejníkov, ktorí tu údajne predtým bývali, cez okultné alchymistické stretnutia až po duchárske príbehy. Samé nezmysly, pravdaže, hoci naša stará rozpadajúca sa búda predsa len strážiła tajomstvo. Také neuveriteľné, že sa ukrývalo hlboko pod múrmi, chránené pred zvedavými pohľadmi. A presne do tohto úkrytu sme teraz s Matsom smerovali.

Kráčala som ku kôlni medzi palmou a ginkom. Dvere boli iba privreté, takže sme s Matsom prekázli dnu. Nie- kto, kto ešte nikdy nevidel vilu Eviu a jej skleník zvnútra, by sa čudoval, ale pre nás to bola tá najnormálnejšia vec na svete. Zohla som sa a potiahla páku na zemi, schovanú medzi množstvom prázdnych kvetináčov, hrablí a lopát. Kamenné platne pod našimi nohami okamžite zaškrípali a dali sa do pohybu.

Otáčali sme sa v kruhu ako na kolotoči. Teraz už sa ste- na s hrablami a lopatami nenachádzala pred nami, ale za nami, a ja som ako prvá skackala nadol po schodisku, ktoré sa pred nami objavilo.

Dolu som ako vždy žmurkla na Daana de Bruijna, kto- rý v roku 1869 založil voňavú lekáreň a hľadel na nás z mnohých čiernobielych fotiek na stene. Náhlivo som

pobehla k dverám na konci chodby. Za nimi som už počula dôverne známy hlas svojho malého brata Benna. Odtisla som drevené dvere a na sekundu som zavrela oči, aby som si užila privítanie jedinečnou zmesou vôní. Keď som oči znova otvorila, ožiaril ma pestrý jas a bublinkovanie z regálov. Toto tajomstvo ukrýva vila Evia: voňavú lekárňu!

„Ahojte!“ zvolal Mats a prešiel popri mne k širokému drevenému pultu, pri ktorom sa už skláňali Hanne a Benno.

„Konečne ste tu.“ Hanne sa usmiala a okolo očí jej naskočili jemné vrásky. „Môžeme začať!“

2

Dnes bol náš upratovací deň. V posledných týždňoch, odkedy Willem už nevedol voňavú lekárneň a konečne zmizol, nám Hanne poukazovala všetko tu dole. Hanne van Veldenová predala väčšiu časť vily Evie mojim rodičom a teraz bývala ako akási spolu-bývajúca v susediacom bývalom byte pre služobníctvo. Zároveň bola právoplatnou dedičkou voňavej lekárne. A odkedy ju Willem už nemohol ostrieikať

Vôňou večného zabudnutia, spomenula si znova na každý kvetináč, každú zásuvku a každý flakón.

V uplynulých týždňoch s nami prešla všetko krok za krokom. Raz, keď sa naučíme dosť o vôňach a ich účinkoch a budeme sa môcť aj sami starať o lekáreň pod vilou, ju po nej zdedíme. Vždy keď som na to pomyslela, zmocnil sa ma závrat z toľkého vzrušenia.

Minulý týždeň sme mali intenzívny kurz botaniky a bylinkárstva, čo je Hannina najobľúbenejšia téma. Keď ju človek nezastaví, vie rozprávať celé hodiny o najrôznejších kvetoch, rastlinách a ich účinkoch.

Tajne som dúfala, že mi to konečne pomôže v hľadaní receptu jednej konkrétnej vône. Chcela som ju vytvoriť pre Matsa, alebo lepšie povedané *pre Matsovho otca*. Hoci som nemala ani najmenšieho tušenia, ako by som mala túto špeciálnu vôňu vyrobiť, sľúbila som, že nájdeme nejaký protilier, ktorým by Mats mohol pomôcť svojmu otcovi. Ten totiž už štyri roky trpel na následky hroznej nehody, ktorá sa stala vo vile Evii.

Nevedeli sme síce, ako k tomu došlo, no Matsov otec sa musel počas návštevy vo vile Evii nejakým spôsobom nadýchať *Bezcitnej vône*. V každom prípade krátko nato zmizol bez rozlúčky a už sa nikdy viac nezval.

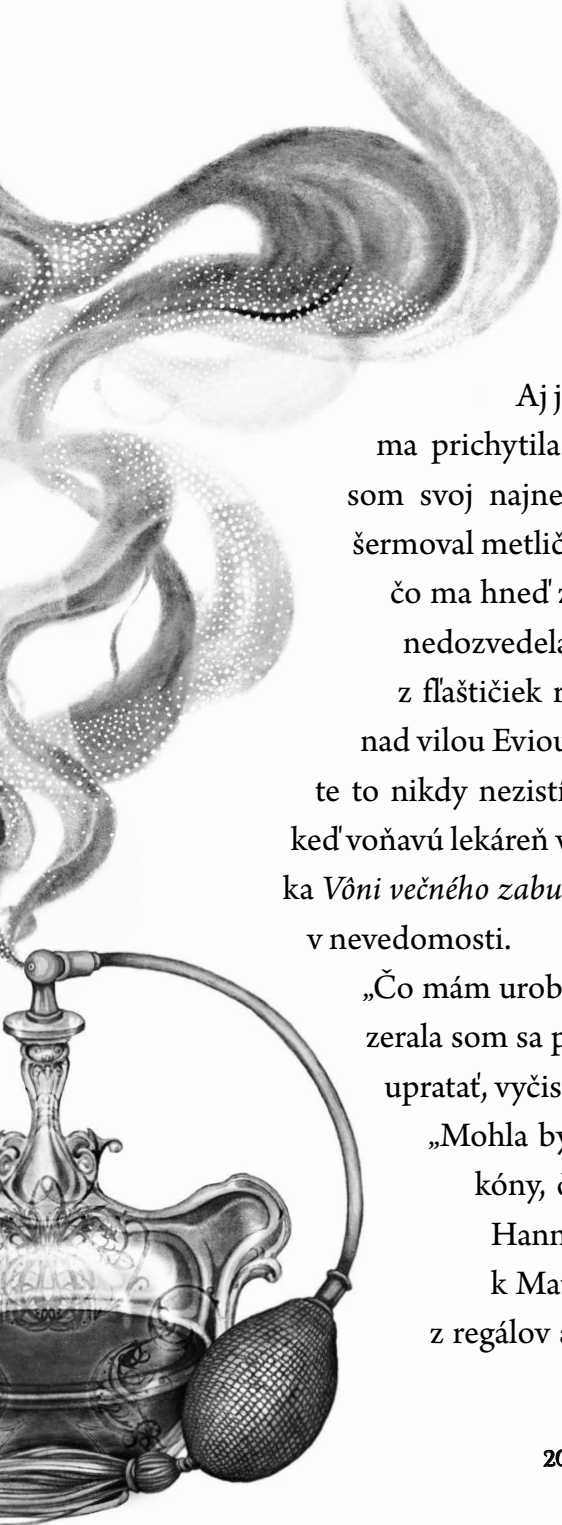
Od letných prázdnin som preto zúfalo pátrala po možnom recepte, ktorý by účink

Bezcitnej vône zrušil, a Mats zase pátral po aktuálnej adrese Thomasa Jansena, svojho otca.

No úprimne povedané som si napriek tomu nebola celkom istá, či sme mali naše vzdelávanie za lekárnikov voňavej lekárne naozaj začínať Hanninými vedomosťami z bylinkárstva – Willem sa mohol hocikedy vrátiť napriek všetkým preventívnym opatreniam, ktoré sme podnikli. Hanne bola síce skalopevne presvedčená, že starý záhradník sa k nám neodváži priblížiť, kým budeme strážiť flakóny, no ja som si tým nebola celkom istá.

Willema by sme nemali podceňovať. Skôr či neskôr bude potrebovať ďalšiu *Vôňu večnosti*, ak chce žiť ešte dlhšie ako tých 170 rokov, ktoré má vďaka voňavej lekárni už za sebou. Bez nášho meteoritového prášku totiž nemôže túto vôňu vyrobiť. Navyše mu určite dýchajú na krk aj „Veční“. Jeho početní zákazníci, ktorí túto vôňu používajú. Určite nebudú mať pochopenie pre to, že voňavá lekárneň ich oblúbenú vôňu už nedodáva a oni nemôžu svoj život donekonečna umelo naťahovať. Naskočila mi husia koža, len čo som si spomenula na barónku von Schönblomovú, ktorá sa tu viackrát zjavila. Títo Veční nemali vôbec zmysel pre humor. Práve naopak!

Objednávky, ktoré sa kopili v našej schránke, už medzičasom prestali chodiť, ale napriek tomu mi to nepripadalo ako dobré znamenie.

„Kam si sa zatúlala vo svojich myšlienkach, Luci?“ Hanne na mňa hľadela s nadvihnutým obočím a s rukami v bok.

Aj ja som nadvihla obočie, lebo ma prichytila pri *nepočúvaní*, a nasadila som svoj najnevinnejší úsmev. Benno už šermoval metličkou na prach po flakónoch, čo ma hneď znervóznilo. Hanne sa totiž nedozvedela, že Benno nedávno jednu z flaštičiek rozbil a premenil letný deň nad vilou Eviou na ľadovú víchricu. A určite to nikdy nezistí. Udialo sa to totiž v čase, keď voňavú lekárňu viedol Willem a Hanne vďaka *Vôni večného zabudnutia* pobehovala po svete v nevedomosti.

„Čo mám urobiť?“ spýtala som sa jej a obzerala som sa po niečom, čo by bolo treba upratať, vyčistiť alebo utrieť.

„Mohla by si skontrolovať všetky flakóny, či sú dostatočne naplnené.“

Hanne pokynula hlavou smerom k Matsovi, ktorý stál pri jednom z regálov a testoval uzávery flakónov.

Bol to regál s *Prchavými vôňami*, teda s takými, ktorých účinok sa po určitom čase jednoducho sám od seba znova stratí. Usmiala som sa na Matsa a podišla k regálu vedľa neho. Týmto regálom sme sa doteraz ešte ani raz nezaoberali. Kovová tabuľka prezrádzala, že ide o kategóriu *Vône ohýbajúce čas*. Vôbec som netušila, na čo by mohli byť dobré. Vo voňavej lekárni stáli stovky pestrých flakónov, človek si takmer nemohol udržať prehľad. Určite budeme potrebovať celé roky, kým sa so všetkými zoznámime.

No kým som stihla vziať do ruky jednu z fľaštičiek, znova som za sebou začula klopanie Hanniných opätkov na dlážke. „Ach, tento regál nemusíš kontrolovať, Luci! To som urobila už včera.“ A tisla ma ďalej.

„V poriadku,“ odvetila som a ďalej som o tom nepremýšľala. Bohužiaľ, teraz som sa nachádzala pred regálom s *Večnými vôňami*. Preglgla som. Vždy keď som stála pred týmito vôňami, oblieval ma studený pot. Na doskách pred mnou odpočívalo nielen zopár veľmi nebezpečných vôní, ale aj takých, ktorých účinok sa sám od seba znova nestratí. Išlo o vône, ktoré by človek radšej nemal otvárať, ak si nie je na sto percent istý, že sa dokáže vyrovnáť s ich účinkami.

Najprv som iba prešla prstom po drevenej doske a nahla som sa bližšie k flakónom. Priamo pred mnou bublala

vo svojej fľaške známa žltá tekutina. Opatrne som skontrolovala, či zátko pevne sedí, a rýchlo som ju znova pustila. S *Vôňou konečnosti* sa neradno zahrávať. To naznačovala nielen jedovatá žltá farba, ale aj červená páska. Stálo na nej: *Extrémne nebezpečná!* A takou táto vôňa určite bola. Minimálne sme vedeli, že ona je ten dôvod, prečo sa Willem od nás drží ďalej. Táto vôňa totiž úplne ruší účinok ktorejkoľvek inej vône. No nie bez vedľajších následkov. *Môže byť smrteľná!*, prečítali sme si o nej v príslušnom zápisníku s receptami. Dobrý dôvod na to, aby sa jej človek nedotýkal.

O krok som ustúpila a vrhla som na Matsa spýtavý pohľad. „Nebolo by bezpečnejšie, keby sme zopár flakónov postavili niekam inam? Niekam, odkiaľ ich nemôže nik omylom zhodiť ani zobrať so sebou?“

Mats nadvihol obočie, keď som mu ukázala žltý flakón. „To nie je zlý nápad. Lenže kam?“

Opäť sa k nám blížilo klopkanie Hanniných opätkov, až kým nezastala medzi Matsom a mnou. Vrhla skúma-
vý pohľad na fľaštičky predou mnou. Potom si vzdychla a uhladila si sukňu. „Aj ja som o tom uvažovala. Potrebovali by sme trezor alebo ešte lepšia by bola nejaká skrýša, ktorú Willem nepozná.“

Bezradne som si prezerala flakóny. Nemohli sme ich len tak vyniesť z voňavej lekárne a schovať niekde v dome.

Nebezpečenstvo, že by sa flakón dostal do rúk mame, ockovi alebo niekomu inému, a že by ho zo zvedavosti otvorili, bolo jednoducho príliš veľké. Fľašky musia zostať vo voňavej lekárni! No tu sa nenachádza žiadna skrýša. Samotná voňavá lekárňa už *je* skrýšou. Ibaže Willem ju, bohužiaľ, pozná lepšie ako ktokoľvek iný...

3

Ked' sme včera všetky flakóny v regáloch dôkladne skontrolovali, skutočne sme ich tam našli zopár, v ktorých bublalo už iba máličko tekutiny. Hanne na nasledujúce dni naplánovala, že ich spolu doplníme – čo znamenalo, že budeme pod jej dozom vyrábať nové vône!

Hoci som ešte ležala v posteli, zachvátilo ma vzrušenie. Akoby som ja sama bola bublinkujúcim flakónom.

Zhlboka som sa nadýchla, aby som sa upokojila. Veď bolo ešte iba desať

hodín a s Hanne sme sa mali stretnúť až o dvanástej. Najlepšie bude nejako sa rozptýliť.

Cez babičkovskú háčkovanú záclonu, ktorá tu visela už pred naším príchodom, dopadali slnečné lúče na kvetinové vzory na mojej posteli. Ešte pred pár týždňami som považovala za otravné všetky staré haraburdy vo vile Evii, ktoré mama s ockom kúpili spolu s domom. Teraz som však bola rada, že bývam v dome, ktorý ukrýva prastaré tajomstvo, o ktoré sa smiem starať. A navyše ide o magické tajomstvo! V ktorej novostavbe by človek mohol nájsť niečo také?

Prebehla som pohľadom po izbe. Najprv po prasklinách v štukovom strope, potom po starej komode s oválnym toaletným zrkadlom so sčernenými okrajmi a napokon po červenom zamatovom kresle vedľa postele. Všetky tieto veci patrili lekárnikom voňavej lekárne pred nami.

Pousmiala som sa nad všetkými tými vtipmi, ktoré som vypustila z úst o mame a jej láske k starým haraburdám. Ako často som si predtým želala, aby moja mama pracovala ako predavačka alebo vykonávala nejaké iné, absolútne normálne povolanie. Mama však bola reštaurátorka, čo znamenalo, že sa starala nielen o staré, ale dokonca o *prastaré* veci. Opravovala v kostoloch rozbité sochy anjelov, domalúvala vyblednuté nástenné maľby a dávala do poriadku všetko, čo bolo staré, pokazené

a nejakým spôsobom dôležité. Mama kúpila vilu Eviu pravdepodobne najmä preto, lebo chcela bezpodmienečne vlastniť mimoriadne starý dom.

Samozrejme sme netušili, že moji rodičia získali súčasne zdarma aj skutočný poklad, ktorý sa ligotal pestrými farbami pod vilou. A celkom iste sa to ani nikdy nedozvedia. Uškrnula som sa. Hoci som mala mamu s ockom veľmi rada, nemusia vedieť všetko! Navyše som si vôbec nechcela predstavovať, čo by tí dvaja urobili s voňavou lekárňou, keby zistili, čo s nimi spravila pred pár týždňami.

Vyliezla som z postele, natiahla si rifle a urobila cop. Hoci som sa ako lekárnička voňavej lekárne cítila výnimočná, na mojom výzore to nič nezmenilo. S hladkými svetlohnedými vlasmi a modrozelenými očami som stále vyzerala ako najnenápadnejšie dievča na celom svete.

Zavrela som za sebou dvere na svojej izbe a nakukla som k Bennovi. Môj malý brat sedel na zemi, staval lego a počúval audiorozprávku o dinosauroch. Uškrnula som sa ešte viac: lekárnik, čo sa ešte hrá s legom! To si starý Daan de Bruijn, ktorému sme vďačili za tie nespočetné magické flakóny, určite nepredstavoval ani vo svojich najdivokejších snoch.

„Ahoj, Benno,“ zakričala som do revu dinosaurov. „Nechal si mi ešte trochu lekváru?“